

BOOK REVIEWS : รุ่งตามฝันยังไถ่กันนะ (8 วิธี ‘วิ่งกว่าฝัน’ สไตล์คน ‘ญี่ปุ่น’)
 FOLLOW THE DREAM TO WIN : 8 WAYS, RUN TO DREAM,
 ACCORDING TO JAPANESE STYLE

โดย

พระสุธีวีรบัณฑิต (ไชว ทสสนีโย),ดร.

Phra Sutheevirabundith Ph.D

พระอุดมสิทธินายก (กำพล คุณงกโร),ผศ.ดร.

Phra Udomsittinayok Ph.D.

พระมหาสุนันท์ สุนนโท,ดร.

Phramaha Sunun Sunundho Ph.D.

พระมหาฤชญา กิตติโสภณ,ดร.

Phramaha Krisada Kittisophano Ph.D.

ดร.ประเสริฐ ธิลา

Prasert Thiloo Ph.D

ดร.พงศ์พัฒน์ จิตตานุรักษ์

Phongphat Chittanurak Ph.D

เรื่อง : รุ่งตามฝันยังไถ่กันนะ [8 วิธี
 “วิ่งกว่าฝัน” ตามสไตล์คน “ญี่ปุ่น”]

ผู้เขียน : ภัทรพล เหลือบุญชู

สำนักพิมพ์ : ยูทอมอร์โรว์

ปีที่พิมพ์ : ตุลาคม 2559

บทนำ

หนังสือเล่มนี้เรียบเรียงเรื่องราวหลักฐานของคนญี่ปุ่น 8 คน ต่างอาชีพ ต่าง Profile แต่สิ่งเดียวที่มีเหมือนกันคือ "ความรักในสิ่งที่ทำจากใจจริง" ทั้งมีความสุข ทั้งเป็นต้นแบบ ให้กับคนรุ่นใหม่และคนวัยทำงานอีกเป็นจำนวนมากในประเทศญี่ปุ่น ถ้าได้เห็นหลักฐานก็จะเข้าใจว่า ถ้าอยากหาสิ่งที่รัก ไม่ใช่เรื่องหนักสำหรับชีวิตเลย "ใครก็ได้เพียงพลิกหลักคิดแค่นี้เดียว" ดังนั้นสาระของหนังสือ และสิ่งที่ต้องการถ่ายทอดจากหนังสือนี้จึงมุ่งไปที่วิธีการและแนวทางแห่งความสำเร็จผ่านถ้อยคำ “วิ่ง” ที่หมายถึงอาการก้าวไปข้างหน้าและวิธีการสร้างเป้าหมายเพื่อไปสู่ความสำเร็จนั้นด้วย

การวิ่งเป็นอาการทางกายสื่อถึงการขยับก้าวไปข้างหน้า และการวิ่งก็คงไม่มีการวิ่งไปข้างหลัง ซึ่งสวนกับความเป็นธรรมชาติ อาจบางคนบอกว่าวิ่งไปข้างหน้าข้างหลังได้ แต่มันก็ไม่ใช่ธรรมชาติของการวิ่ง โดยในหนังสือนี้ การวิ่งเป็นการสื่อสารถึงการขยับก้าวที่มีเป้าหมาย และผลของความสำเร็จรออยู่ นอกจากนี้ยังหมายถึงแรงจูงใจต่อการไปสู่เป้าหมายซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ โดยในหนังสือมีผู้ให้ทัศนะไว้หลายท่านอาทิ **วิสูตร แสงอรุณเลิศ (บอย)** - นักเขียน / นักพูด ที่ว่า "นี่คือหนังสือภาษาไทย เขียนโดยคนไทยที่ผมชอบที่สุด นับตั้งแต่ต้นปี 2016 มีทั้งแรงบันดาลใจ และวิธีทำที่คัดมาเนื่อ ๆ เน้น ๆ" **จักรพงษ์ เมษพันธุ์ - The Money Coach** มีมุมมองว่า "หนังสือเล่มนี้มันยอดเยี่ยมแบบสุดตึง บุมได้นำเรื่องราวต่าง ๆ มาสรุป และรวบรวมไว้อย่างน่าอ่านพร้อมตัวอย่าง

ของสุดยอดความเป็นเลิศในประเด็นต่าง ๆ ครอบคลุมชนิดที่คุณคิดออก และเห็นภาพตามได้ทั้งหมดด้วยการอ่านหนังสือเล่มเดียว" **พลอย เช้ - CEO you2morrow** ให้ทัศนะว่า "เซ่ชื่นชมในความพยายามของคุณบุมที่จะถ่ายทอดเรื่องราวดี ๆ แง่มุมใหม่ ๆ ของ "คนญี่ปุ่น" ที่มีชื่อเสียงในเรื่องของ "ความหลงใหล" "วินัย" และ "ความมีเกียรติ" ที่น่าจะเอาเป็นแบบอย่างมา ๆ อะไรจะดีไปกว่าการได้ทำในสิ่งที่รักในสิ่งที่ทำ และมีความสุขในทุก ๆ วัน ?" หรืออย่าง **สรกมล อุดุลยานนท์ - หนุมเมืองจันท** "การอ่านหนังสือเล่มนี้เหมือนกับเราได้ไปนั่งในร้านซูชิแบบ "โอมาคาเซะ" ที่มีที่นั่งไม่มาก "ซูชิ" ที่เสิร์ฟมาทีละคำ นอกจากจะมาจากวัตถุดิบที่ดีที่สุดในวันนั้นแล้ว ยังแฝงด้วยความรัก ความหลงใหลในงาน และศิลปะเฉพาะตัวของ "เชฟ" ด้วย"

ภาพประกอบ 1 โลกทัศน์ว่าด้วยการวิ่งและวิธีการวิ่งสู่เป้าหมาย (ภาพ : Online)

ดังนั้นหนังสือนี้ จึงกล่าวถึงการวิ่งโดยเป็นเทคนิคของการบริหาร และการจัดการตามรูปแบบของญี่ปุ่นและผู้เขียนคำนึงได้สะท้อนออกมา ทั้งที่ในฐานะผู้เขียนเคยไปศึกษาได้นำมาถ่ายทอดเป็นประสบการณ์ตรงจึงนำมาเรียบเรียงเป็นเทคนิคทางการบริหารที่อ่านแล้วให้น่าสนใจ ฟังนำมาแบ่งปัน ให้กับผู้อื่นได้รับรู้เป็นความงดงามทางภาษา สาระของเรื่อง และเทคนิคของการเล่าเรื่องถ่ายทอดดังปรากฏในงานเขียนของหนังสือเล่มนี้

เทคนิคการวิ่ง/ทางสู่ความสำเร็จว่าด้วยการบริหารชีวิต

ในหนังสือที่ถูกนำมาแนะนำ ได้เขียนไว้ในหลายบท ซึ่งสะท้อนถึงความคิด ความเห็น และทัศนะของผู้เขียน ในการนำเสนอข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ปรากฏ ทำให้เห็นว่าจริง ๆ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นองค์ความรู้และปรากฏการณ์ของการดำเนินชีวิตภายใต้กลไกและการเกิดขึ้นอย่างเหมาะสมและเป็นไปได้ ซึ่งในแต่ละบทได้สรุปโดยรวมไว้คือ

เทคนิคการวิ่ง	เนื้อหาในแต่ละเทคนิค
เทคนิคการวิ่งที่ 1 มนุษย์เงินเดือนผู้รักงานประจำยิ่งกว่าธุรกิจส่วนตัว	คุณจะต้อง “ซึ้ง” กับวิถีคิดของบุคคลรุ่นปู่คนนี้ แม้อายุจะปาเข้าไปเป็น ศตวรรษ แต่ก็ไม่เคยคิดจะใช้ชีวิตแบบ Slow life แถมก็ยังมีคนมากมายให้ความสำคัญ อยากให้คุณปู่คนนี้เป็นที่พึ่งตลอดเวลา เพราะแกยึดถือว่า “เกิดมาเป็นคน ต้องทำตัวเป็นประโยชน์ตลอด” คนทุกคนที่อยากเป็นคนสำคัญ ควรศึกษาวิถีคิดในบทนี้ (p.20)

เทคนิคการวิ่งที่ 2 มืออาชีพรักษามาตรฐานของตัวเองเสมอ	ในยุคสมัยที่ใครจะเด่นจะดังมันง่ายเหลือเกินดารากเกิดใหม่ทุกวัน คนมีชื่อเสียงเกิดใหม่ทุกวันแต่มีแค่คนส่วนน้อยเท่านั้น ที่ยังเป็น “ยอดฝีมือ” ในยุทธจักร คุณจะได้เรียนรู้วิธีการ “ขัดเกลา” ให้ฝีมือเป็นระดับท็อปอยู่เสมอทำอะไรให้ร้านอาหารเล็ก ๆ เป็นที่หมายตามองจากนักชิมทั่วโลกไม่เว้นแม้แต่บุคคลสำคัญของโลกที่จะต้อง “ตั้งใจ” มาชม “ความตั้งใจ” ระดับสุดยอดของชาวญี่ปุ่นวัย 90 ปีที่ชื่อ “ONO JIRO” (p.44)
เทคนิคการวิ่งที่ 3 ทวีแชนเปียนในชีวิตจริง	ถ้าคุณเก่งจริง คุณต้องกล้าทดสอบความเก่งและคนเราไม่จำเป็นต้องเก่งแต่ในกระดาษชีวิตคนเรามีอะไรน่าสนใจมากกว่า "เกรตเจลี" ตั้งเยอะยังมีความสามารถมากมายหลายอย่างที่ควรค่าแก่การยกย่องเพราะเขาเหล่านั้นก็สามารถพัฒนาธุรกิจหรืออุตสาหกรรมนั้น ๆ ให้ดีกว่าที่เคยมีมาในอดีตในบั้นนี้ คุณจะได้ศึกษาวิธีคิดของ “เด็ก” คนหนึ่งที่หลงใหลในอะไรบางอย่าง จนกระทั่งจักรพรรดิญี่ปุ่นถึงกับต้องมาเยี่ยมชมอาณาจักรของเขา (p.58)
เทคนิคการวิ่งที่ 4 หนุ่มโอตาคุและสาวคอสเพลย์ ความหลงใหลขั้นสุด	การแต่งตัวเลียนแบบตามการ์ตูนให้เหมือนกัน ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ นักเขียนจะวาดอะไรออกมาก็ได้ แต่คนที่หลงรักจะพยายามเสกมันออกมาในชีวิตจริง ถ้าพูดถึงเรื่องความรักในการทำบางสิ่งบางอย่างเราจะไม่สามารถข้ามคนกลุ่มนี้ได้เลย คนที่กล้าเดินแต่งเป็นตัวการ์ตูนหรือตัวละครในเกมส์เดินไปมานอกบ้าน ที่เราเรียกกันว่า “คอสเพลย์” คุณจะได้เรียนรู้ในวิธีการกระจายความหลงใหลให้เป็นชื่อเสียง ให้เป็นอาชีพที่มีอนาคตมากกว่างานประจำในบั้นนี้ (p.74)

เทคนิคการวิ่งที่ 5 เส้นทางความฝัน กับตำนาน 15 ปี	บางทีโชคชะตาก็เล่นตลกอย่างยาวนานโชคชะตาไม่ได้ยอมให้เราได้ในสิ่งที่รักง่าย ๆ สำหรับเธอคนนี้ IDA HIROKO ได้พิสูจน์ตัวเองในที่ ๆ เธอไม่ได้ชอบอยู่ถึง “15 ปี” หลาย ๆ คนลืมนึกถึงความฝันไม่ได้เป็นเพราะความฝันนั้นหมดเวลาแต่เป็นเพราะคนเหล่านั้น “หมดหวัง” ต่างหากใครที่กำลังท้อแท้กับความฝัน เดินเท้าให้วิ่งเท้าให้รักก็ไม่ใกล้สักที ผู้หญิงคนนี้จะดึงคุณให้ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง (p.88)
เทคนิคการวิ่งที่ 6 อายุไม่ได้ใช้นับกับสิ่งที่รัก	ลองจินตนาการในวันที่คุณอายุ 80 ปีสิ่งที่คุณจะต้องทำก็คือ “เลี้ยงหลาน” เข้าวัดทำบุญ แต่สำหรับคุณยาย “WADA KYOKO” เธอกลับเพิ่งเริ่มตั้งบริษัทเป็นของตัวเองคนมากมายมีความฝันวัยเด็ก แต่กลับทิ้งมันเมื่อโตขึ้น เพราะบางทีเราก็อ่อนแอลงจากคำพูดของคนรอบข้างยอมเชื่อวันเวลาที่บอกว่าคุณแก่เกินไปในบั้นนี้คุณจะได้เรียนรู้เทคนิคการทำธุรกิจของคุณยายวัย 80 ปี ที่สร้างรายได้กว่า 100 ล้านบาทต่อปี (p.110)
เทคนิคการวิ่งที่ 7 แผนการตลาดกับสิ่งที่รัก	ไม่ใช่ทุกคนที่ประสบความสำเร็จกับสิ่งที่รักบางคนอาจจะโชคดี ทำในสิ่งที่รักซึ่งตอบโจทย์กับผู้คนอยู่แล้วแต่สำหรับหลาย ๆ คน โดยเฉพาะวงการที่แข่งขันกันอย่างดุเดือดไม่ถ่วงเลยที่คุณจะแจ้งเกิดได้ในยุคที่ “ใครก็ดังได้” ในบั้นนี้คุณจะได้เรียนรู้เทคนิคการตลาดในการปั้นตัวของ “ตลกต่างชาติ” ที่ใช้เวลาเพียง 11 เดือน ก็โด่งดังเป็นที่รู้จักทั่วประเทศญี่ปุ่น (p.124)
เทคนิคการวิ่งที่ 8 เมื่อพบสิ่งที่รักแล้วกัดไม่ปล่อย	คุณอาจจะไม่เชื่อว่า “เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ” นั้นจะมีความสำคัญอย่างเรื่องของ “ขนมในร้านสะดวกซื้อ” ของแบบนี้มันจำเป็นต้องรู้ลึกรู้จริงด้วยเหรอ ? มีคนโด่งดังจากมันได้ด้วยเหรอ ? ในบั้นนี้ครับ คุณจะารู้จักเธอ “MATSUBAYASHI CHIHIRO” ผู้ที่รู้จักขนมทุกชนิดในเซล์ฟวางขนมเธอกินมาทุกอย่างจนรู้แม้กระทั่ง ลำดับในการกินขนม” มารู้จัก “นักกินขนม” ที่ทำให้ “เรื่องเล็ก” กลายเป็นชื่อเสียงให้กับเธออย่างยิ่งใหญ่ (p.136)

มืออาชีพ รักษามาตรฐานของตัวเองเสมอ

ประโยคนำในบทนี้ของผู้เขียน โดยการยกประโยควาตะของ Ono Jiro (ค.ศ. 1925/2468-) “...มืออาชีพ คือคนที่รักในงานที่ทำอยู่จากกันบั้งของหัวใจ...” (p.47) เป็นนิยามของ Jiro Sushi ชายอายุ 90 ปี อุทิศเวลาทั้งชีวิตเพื่อสิ่งที่รัก (Jeff Gordinier, 2012) โดยผู้เขียนโยงเล่าไปถึงวันที่ “...บารัค โอบามา แวะเยี่ยมประเทศญี่ปุ่น 2 คืน 3 วัน อย่างไม่เป็นทางการ นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่น นายชินโซ อาเบะ ได้เชิญบารัค โอบามา ไปเลี้ยงรับรองมื้อค่ำในนามของรัฐบาล ญี่ปุ่นที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เพื่อแสดงการต้อนรับด้วยน้ำใจไมตรีจากรัฐบาลญี่ปุ่น ร้านอาหารแห่งนั้นเป็นร้านอาหารชื่อดังขนาดที่คนทั่วโลกไม่มีใครที่ไม่รู้จัก ตั้งอยู่ในมหานครโตเกียว และความน่าสนใจของร้านอาหารแห่งนี้ก็คือ มันมีขนาดเล็กเพียง 10 ที่นั่ง รับจองโต๊ะทางโทรศัพท์เท่านั้น และยังคงจอล่งหน้าหลาย ๆ เดือนร้านนี้ชื่อว่า ‘SUKIBAYASHI JIRO’ หรือ ‘ซูชิจิโร่’...” (p.48) และบารัค โอบามาก็เอยปากชมว่า “นี่คือซูชิที่ดีที่สุดในชีวิต” (p.49) อะไรคือความพิเศษที่ร้านดังกล่าวทำให้คนทั่วโลกรู้จัก ด้วยผลการรับรองรางวัลมิชลิน 3 ดาว ถึง 9 ปีซ้อน โดยประเมินจากนักชิมทั่วโลก ซึ่งความสำเร็จเป็นส่วนหนึ่ง และผู้เขียนก็ให้นิยามไปสู่แนวทางการความสำเร็จที่ว่า “...เคล็ดลับในการคว่ำรางวัลทรงเกียรติมาจากบุคคลที่หลงรักในงานที่ทำ และมุ่งมั่นพัฒนาความเป็นมืออาชีพอย่างไม่หยุดยั้งอย่างคุณปู่ Ono Jiro นั่นเองครับ ท่านเป็นปรมาจารย์แห่งวงการซูชิที่ได้รับการยอมรับเป็นต้นแบบของเชฟทำซูชิทั่วโลก...” (p.49) ซึ่งผู้เขียนที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของคุณปู่ที่ทั้งชีวิตทำซูชิขายนับตั้งแต่เปิดร้านในวัย 41 ปี จนกระทั่งวัยกว่า 90 ปี ทำในสิ่งที่รัก พัฒนาในสิ่งที่รักด้วยความมุ่งมั่นดังคำบอกเล่าที่คุณปู่กล่าวไว้ในแต่ละช่วงเวลา “...ผมจะไม่บอกให้คุณตามหางานที่รัก ผมจะไม่บอกให้คุณออกเดินทางค้นหาตัวเอง เพื่อเจองานในฝัน มันไม่ใช่แบบนั้นเลย ผมจะบอกคุณว่า ถ้าเราเลือกงานด้วยตัวเองไปแล้ว เราต้องรักในงาน งานนั้น เหน็ดเหนื่อยกับการแต่งงาน ที่คุณต้องมอบความรักให้กับผู้หญิงสักคน...” (p.49) หรือคำบอกเล่าต่อความสำเร็จของซูชิที่ว่า “...ของไม่ดี ไม่เสิร์ฟให้ลูกค้าเด็ดขาด จงให้สิ่งที่ดีที่สุดกับลูกค้าเพราะนั่นคือการรักษาศักดิ์ศรีของอาชีพของเรา...” (p.49) ดังนั้นความสำเร็จต่อความเป็นจ้าวแห่งซูชิของคุณปู่จึงไม่ได้เกิดจากความบังเอิญ หรือเกิดจากช่วงเวลาอย่างเดียวแต่เกิดจาก “การเรียนรู้และการฝึกฝน” (p.50) รวมไปถึงการคิดค้นพัฒนาอยู่ตลอดเวลา “...จงเงยหน้ามองไปบนท้องฟ้าบ่อย ๆ แล้วเฝ้าถามว่าจะมีวิธีไหนอีกที่ดีกว่าขณะนี้ขบคิดมันซ้ำๆ ว่าจะทำยังไงให้ดีกว่าเดิม ?...” (p.50) จากหนังสือสะท้อนให้เห็นสิ่งที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอในความรักที่จะทำ และทำในสิ่งที่รัก ย่อมเป็นหัวใจของความสำเร็จต่องาน และการพัฒนางาน แม้งานนั้นอาจดูไม่ได้สูงศักดิ์ แต่ศักดิ์ของงานอยู่ตรงที่คุณค่าของงานนั้น ซึ่งหากเทียบกับความสำคัญของคนอื่นมากมาย ส่วนใหญ่เกิดจากความรักและพัฒนามุ่งมั่นทุ่มเทให้จนเป็นความสำเร็จ ดังสูตรความสำเร็จในหลาย ๆ ข้อของ JACK MA (ค.ศ.1964/2507-) ผู้ก่อตั้งและประธานบริหารกลุ่มบริษัทอาลีบาบา (Alibaba) และเศรษฐีที่รวยที่สุดในประเทศจีน (Shiying, Liu; Avery, Martha, 2009) ให้นิยามไว้ว่า “ยอมแพ้เท่ากับล้มเหลว” ซึ่งในทัศนะของหมา มองว่าการยอมแพ้ เป็นความล้มเหลวที่เลวร้ายที่สุด ถ้าคุณไม่ยอม

แพ้ว แต่ทำให้ดีที่สุด แม้สุดท้ายแล้วจะไม่ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย แต่คุณก็ได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง โดยปัจจัยสำคัญของการประสบความสำเร็จคือการเรียนรู้จากความผิดพลาด ซึ่งหากมองความสำเร็จของคนทั่วโลกทั้งรุ่นก่อนและปัจจุบัน ส่วนใหญ่มาจากส่วนผสมของความสำเร็จในอดีตที่มาสวมรวมกับปัจจุบัน ประกอบด้วยความมุ่งมั่น พุ่มเท่ จนกลายเป็นความสำเร็จและหนังสือในบั้นนี้ ก็นำเสนอให้เห็นผลจากความรักในสิ่งที่ทำ จนกลายเป็นมืออาชีพและรักษามาตรฐานอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นกัน

ภาพประกอบ 2 ภาพ Ono Jiro เจ้าของร้าน Sukiyabashi ในวันที่ให้การต้อนรับอดีตประธานาธิบดี Barack Obama คราวแฉะเยี่ยมประเทศญี่ปุ่น 2 คืน 3 วัน เมื่อ มิถุนายน 2014/2557 อย่างไม่เป็นทางการ นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่น นายชินโซ อาเบะ ได้เลี้ยงรับรองมือค้ำในนามของรัฐบาลญี่ปุ่น (ภาพ : Online)

อายุไม่ได้ใช้นับกับสิ่งที่รัก

อายุมักเป็นข้ออ้างในการที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อายุมากแล้วไม่รู้จะทำไปทำไม ไม่รู้จะทำไปให้ใคร สุขภาพไม่ดี ในหนังสือผู้เขียนได้ยกกรณีของคุณยาย Wada Kyoko ที่มีปัญหาเรื่องการย้ายบ้านบ่อย แต่อีกนัยหนึ่งเธอก็ได้ประสบการณ์และความรู้จากการย้ายบ้านบ่อย จึงทำให้เธอตั้งใจ “...ใช้เวลาในชีวิตที่เหลืออยู่นี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด และได้ทำในสิ่งที่อยากทำมาทั้งชีวิต...” (p.114) รวมไปถึงประสบการณ์ที่ประสบมาด้วยตนเอง “...เธอเคยประสบปัญหาการย้ายบ้านมาโดยตลอด ทั้ง ๆ ที่บ้านเป็นปัจจัยสำคัญในชีวิตแต่ทำไมคนเรายังต้องมาเจอเรื่องปวดหัวเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยด้วย...” (p.114) จากประสบการณ์นั้นเธอจึงตั้งใจที่จะแสวงหาความรู้เพื่อให้คำแนะนำกับผู้หาบ้านใหม่ จะได้ไม่ต้องประสบปัญหาเช่นเดียวกับเธอที่ประสบมาตลอดเวลาในการย้ายบ้าน คุณยายในวัย 79 จึงไปเรียนรู้ อบรม เกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์อย่างละเอียด และสอบใบอนุญาตเพื่อเป็นผู้ให้คำปรึกษาด้านอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งนับเป็นเรื่องยาก เพราะสถิติอัตราการสอบผ่านทั่วประเทศญี่ปุ่นอยู่ที่ 17.5 % แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาและอุปสรรคของคุณยาย ทั้งยังเปิดบริษัทให้คำปรึกษาในเมืองหลวง ที่มีตัวแทนให้คำปรึกษาอยู่แล้ว 58,000 แห่ง แต่คุณยายใช้วิธีการที่ถือเป็นกลยุทธ์ทางการจัดการ และทำให้ยายเป็นที่กล่าวขวัญและมีผู้มาขอใช้บริการโดยประสบการณ์ของ

ยาย โดยยายให้คำปรึกษาจากสภาพปัญญาจริงและที่ตนเองเคยประสบมา และให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง ไม่มีวันหยุด เพราะยายมองว่าปัญหาเกิดขึ้นทุกวันและไม่มีวันหยุด และไม่คิดค่านายหน้าจากผู้ซื้อสังฆาริมทรัพย์ รวมไปถึงไปตรวจสอบสถานที่ทุกแห่งที่จะมีการซื้อขาย รวมทั้งให้ข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาทั้งดีและเสีย พร้อมกับแนวคิดที่ว่า “...ซื้อสัตย์และจริงใจต่อลูกค้า...” (p.117) จากแนวทางดังกล่าวคุณยายจึงประสบความสำเร็จ รายได้กว่า 100 ล้านบาทต่อปี และเป็นทีกล่าวขวัญ “...คุณยายวาจะแนะนำที่อยู่ที่ดีที่สุดและไม่ทำให้เราผิดหวังแน่นอน...” ซึ่งเป็นสิ่งที่คุณยายเองก็ปรารถนาอย่างนั้น “...อยากจะให้ผู้คนสมหวังกับการเลือกที่อยู่อาศัยให้มากที่สุด..” (p.117) จากข้อมูลที่ปรากฏสะท้อนให้เห็นว่าผู้เขียนต้องการสื่อว่า “อายุ” ไม่ใช่ “เงื่อนไข” ที่จะทำให้คนสำเร็จ หรือไม่สำเร็จ ขอเพียงตั้งใจ และลงมือทำ “... ‘อายุไม่เคยเป็นอุปสรรคในการเริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ’...ถ้าใจมุ่งมั่นอยากทำอะไรขอเพียงแค่ลงมือทำ คุณยาย 80 ปีแล้ว ยังเริ่มต้นบริษัทใหม่ได้...” (p.117)

ภาพประกอบ 3 ภาพข่าวเกี่ยวกับอายุกับความสำเร็จทางการศึกษา อาทิ ทึ่ง พระอายุ 80 ปี ยังไม่เลิกเรียน/เปิดใจ"คุณยาย" วัย 91 ปีบัณฑิต มสธ.เรียนอ่านให้ทันโลก/ ในความหมาย ต้องการสื่อว่าอายุไม่ใช่ปัญหาสำหรับความรักที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตัวเองต้องการ (ภาพ : Thai PBS News,Online: Retrieved 2015-04-03)

ความสำเร็จ กับอายุคงไม่ใช่ปัญหาและอุปสรรคสำหรับการเริ่มต้น ดังที่ผู้เขียนพยายามยกกรณีศึกษาในประเทศญี่ปุ่นมาเล่าสู่กันฟังที่ว่า อายุไม่ได้ไชนับกับสิ่งที่รักทำก็คือ **“เลี้ยงหลาน-เข้าวัดทำบุญ”** แต่สำหรับคุณยาย “WADA KYOKO” เธอกลับเพิ่งเริ่มตั้งบริษัทเป็นของตัวเองคนมากมายมีความฝันวัยเด็ก แต่กลับทิ้งมันเมื่อโตขึ้น เพราะบางทีเราก็อ่อนแอลงจากคำพูดของคนรอบข้างยอมเชื่อวันเวลาที่บอกว่าคุณแก่เกินไปในบั้นปลายจะได้เรียนรู้เทคนิคการทำธุรกิจของคุณยายวัย 80 ปี ก่อสร้างรายได้ให้กับคุณยายกว่า 100 ล้านบาทต่อปี ดังนั้นบทสรุปของอายุจึงไม่ใช่บทสุดท้ายของการเริ่มต้น ดังที่ Harland David Sanders ผู้ก่อตั้งไก่ KFC ที่เริ่มต้นธุรกิจในวัย 65 ปี และประสบความสำเร็จ รวมไปถึงภาพข่าวที่คุณยาย Ingeborg Rapoport (2 September 1912/2455 – 23 March 2017/2560) ชาวเยอรมันวัย 120 ปีที่จบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย Hamburg ของเยอรมนี หลังจากที่เธอหยุดไปเมื่อเกือบ 80 ปีในช่วงสงครามโลก (Damien McGuinness, 2015) หรือภาพข่าวพระครูถาวรสังฆโสภณ สุวณฺโณ (ดวงสุวรรณ) เจ้าอาวาสวัดประตู่เขียน จ.สงขลา ในวัย 90 ปี ที่เข้ารับปริญญาพุทธศาสตรบัณฑิต คณะพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เมื่อ เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2555 (Thairath online : Retrieved 2017-12-06) หรือคุณยายกิมหลั่น จินากุล บัณฑิตวัย 91 ปี จาก จ.พะเยา บัณฑิตอายุมากที่สุดในการเข้ารับพระราชทานปริญญาบัตร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2560 (Thai PBS News : Online, Retrieved 2017-12-06) วัยกับความไม่ใช่อะไรสิ่งเดียวกันเสมอไป แต่มันคือความมุ่งมั่นและใส่ใจต่อความสำเร็จนั้น ในส่วนพระพุทธรูปศาสนายกย่อง **“ผู้ลงมือทำ”** มากกว่าอายุ ดังพุทธพจน์ที่ว่า **“...บุคคลผู้ปรารถนาความเพียรอย่างหนักมีชีวิตอยู่เพียงวันเดียว ก็ประเสริฐกว่าคนเกียจคร้านและละทิ้งความเพียรมีชีวิตอยู่ตั้ง 100 ปี...”** (ขุ.อป. [ไทย] 33/231-240/486) ดังนั้นอายุไม่ใช่ปัญหาและอุปสรรคต่อการลงมือทำ และในเวลาเดียวกันในหนังสือก็ให้ข้อมูลว่าคุณยายประสบความสำเร็จเพราะทำในสิ่งที่ตัวเองมีความรู้ ขวนขวายหาความรู้ และรักที่จะทำเพื่อการช่วยเหลือเพื่อความสุขของคนอื่นจึงทำให้ความสำเร็จนั้นมาพร้อมกับความสุขด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับพุทธพจน์ที่ว่า **“...ภิกษุทั้งหลายจงจาริกไปเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนหมู่มาก...”** (วิมพา [ไทย] 4/32/40 : เรื่องส่งพระอรหันต์ 60 รูป ไปประกาศศาสนา) หรือการที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 (พ.ศ.2470-2559/1927-2016) ทรงปฏิบัติตามพระราชดำรัสพระปฐมบรมราชโองการในคราวเสด็จขึ้นครองราชย์ เมื่อ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2493 ว่า **“เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรมเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”** พระราชกรณีกิจของพระองค์จึงทรงทำเพื่อผืนแผ่นดินไทยและคนไทยทั้งประเทศดังปรากฏเป็นประจักษ์กว่า 70 ปี การทำเพื่อคนอื่น เพื่อสังคมและส่วนรวม จะส่งผลให้สมาชิกในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขและสันติสุขด้วยเช่นกัน

เมื่อพบสิ่งที่รักแล้วักัดไม่ปล่อย

ในหนังสือพูดถึงความชอบ สู่การทำสิ่งที่รัก โดยผู้เขียนกล่าวถึง Matsubayashi Chihiro ที่มีความชอบกินขนมทุกชนิดในร้านสะดวกซื้อ แต่ไม่ได้กินเพื่อความเอร็ดอร่อยเพียงอย่างเดียว แต่ศึกษาด้วยว่าแต่ละชนิดมีความต่างกันอย่างไร หีบห่อบรรจุภัณฑ์ รวมไปถึงสังเกตว่าที่หน้าร้านสะดวกซื้อ มีขยะจากขนมชนิดไหนเป็นที่นิยม เธอจึงกลายเป็นผู้รู้เรื่องดีที่สุดเรื่องขนม จนกระทั่งรายการทีวีชื่อดังว่า “...Matsuko no Shiranai Sekai (หรือโลกที่คุณมดสีโกะยังไม่รู้) เป็นช่วงพิเศษที่พูดถึงมันฝรั่งทอดกรอบในประเทศญี่ปุ่น รายการนี้เชิญเธอมาออกรายการ นอกจากเธอสามารถแนะนำมันฝรั่งทอดกรอบต่าง ๆ ได้อย่างละเอียดแล้ว เธอยังรู้ประวัติความเป็นมาของมันฝรั่งทอดกรอบในญี่ปุ่นด้วย เธอศึกษาทุกอย่างเกี่ยวกับขนม และที่สำคัญขนมที่ได้รับการแนะนำจากเธอในรายการ วันต่อมาขนมนั้นขายดีเป็นเทน้ำเทท่า...ผู้ชมที่ได้ดูรายการต้องเชื่อตั้งแต่แรกเห็นเลยว่า...เธอคือตัวจริงในเรื่องขนม ถ้าไม่เชื่อเธอแล้วจะเชื่อใคร...” (p.140) รวมทั้งเมื่อเธอเรียนจบเธอก็ประกอบอาชีพในร้านสะดวกซื้อ และทำงานในสิ่งที่รักและชอบในแวดวงขนมอยู่เป็นเวลากว่า 20 ปี และมีส่วนต่อการพัฒนาบรรจุภัณฑ์ ชนิดวัสดุที่ใช้ทำขนม ประเภทขนม การสร้างแบรนด์ใหม่ ๆ (House Brand) ให้กับวงการขนมให้กับบริษัทได้เป็นอย่างมาก แม้แต่เปลี่ยนงานไปอยู่แผนก Website ของบริษัทมือถืออันเป็นบริษัทในเครือของบริษัทเดิม “ตามระบบการหมุนเวียนเปลี่ยนงาน (Job Rotation)” เธอก็ยังทำในสิ่งที่รักด้วยการสร้างชุมชนออนไลน์ในเวปไซต์ สำหรับลูกค้าที่ส่งเสริมให้สมาชิกได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับขนมและผลิตภัณฑ์ของบริษัทสะดวกซื้อที่เธอทำงานและนำไปต่อยอดพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้กับบริษัทได้เป็นจำนวนมาก ในความหมายของผู้เขียนต้องการสื่อให้เห็นว่า “ความมุ่งมั่น” และการลงมือทำอย่างมี “วินัย” ต่อสิ่งที่ทำเป็นส่วนสำคัญต่อความสำเร็จนั้น พร้อมยกกรณีตัวอย่างความสำเร็จผ่านสิ่งที่รักที่ชอบเหมือน Matsubayashi Chihiro ดังที่ปรากฏในหนังสือ หากเทียบเคียงความสำเร็จ เช่นผู้ประสบความสำเร็จในอดีต ไม่ว่าจะเป็น โทมัส อัลวา เอดิสัน (Thomas Edison/ February 11, 1847/2390 – October 18, 1931/2474) ผู้ผลิตหลอดไฟให้แสงสว่างกับโลก กับแนวคิดที่คนส่วนใหญ่ในเวลานั้นมองว่า ล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ในมุมมองเขากลับมองความล้มเหลวนั้น เป็นการเรียนรู้และประสบการณ์ที่ต้องเดินหน้าไปต่อ “...เราไม่ได้ล้มเหลว 500 ครั้งหรอกเพื่อน แต่เราค้นพบ 500 วิธีที่มันใช้ไม่ได้ผลต่างหาก...” หรือกรณีของผู้พันฮาร์แลนด์ ดี แซนเดอร์ส (Colonel” Harland David Sanders/ค.ศ.1890-1980/2433-2523) ก่อตั้งไก่ทอดเคนตักกี้ หรือ Kentucky Fried Chicken (KFC) ตั้งแต่ปี ค.ศ.1939/2482 เป็นเครือข่ายร้านอาหารจานด่วนที่มีชื่อเสียงของอเมริกัน เป็นร้านที่มีเครือข่ายขยายไปทั่วโลก นับเป็นเครือข่ายร้านอาหารที่ใหญ่เป็นอันดับสองของโลกรองจากแมคโดนัลด์ แต่อีกฉายาของเขาคือ “ผู้พันแซนเดอร์ส ชายผู้ล้มเหลว (เกือบ) ทั้งชีวิต สู่ตำนานไก่ทอด” แปลว่าความมุ่งมั่นจนวัย 65 ปี จึงประสบความสำเร็จ ซึ่งแสดงถึงความมุ่งมั่นไม่ย่อท้อ เจ.เค. โรว์ลิง (Joanne "Jo" Rowling, ค.ศ.1965/2508-) ผู้แต่งนวนิยายเรื่องดัง Harry Potter ซึ่งเป็นนักเขียนที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งในยุคปัจจุบัน ที่ยอดขายกว่า 107 ล้านเล่มทั่วโลก เมื่อเขียนต้นฉบับหนังสือ แฮรี่ พอตเตอร์ เสร็จ ต้นฉบับของเธอก็ถูกส่งไปยังสำนักพิมพ์ 12 แห่ง เพื่อ

พิจารณาผลก็คือ ทุกแห่ง ปฏิเสธเมื่อตีพิมพ์ และแนะนำให้ไปซื้อหนังสือสอนเขียนนิยายหรือไม่ก็เข้าคอร์สฝึกเขียน แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาและอุปสรรคของเธอ เพราะในที่สุดหนังสือเล่มดังกล่าวก็ถูกตีพิมพ์และโด่งดังไปทั่วโลก หรือการที่เจ้าชายสิทธัตถะ ไม่ย่อท้อต่อการบำเพ็ญทุกกรกิริยา จนผ่ายผอม แม้จะยอมละความเพียร เปลี่ยนวิธี ดังที่ปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 ก็แคลงใจต่อความมุ่งมั่นในคราวแรก ที่เจ้าชายสิทธัตถะหันกลับมาบริโภคอาหาร คงคลายความมุ่งมั่นเป็นแน่แท้ และหนีไปอยู่ป่าอิสิปตมฤคทายวันเสีย (วิมहा [ไทย] 1/11/16-ปัญจวัคคีย์กถา) หากการเปลี่ยนวิธีนั้น คือการละความมุ่งมั่น ห่มเท ก็คงไม่มีศาสดาผู้ก่อตั้งพระพุทธศาสนาเช่นเดียวกัน ความมุ่งมั่นของพระองค์ พร้อมเปลี่ยนวิธีจึงส่งผลเป็นความสำเร็จต่อเป้าหมายที่วางไว้ รวมไปถึงการที่พระปุณณะ ที่ปรากฏในปุณณสูตร (ส.สพ. [ไทย] 18/88/86-ปุณณสูตร) ประสงค์จะไปเผยแผ่คำสอนในหมู่บ้านที่คนดูร้าย “สุนาปรันตะชนบท” ที่พระพุทธเจ้าทรงถามเพื่อสอบถามความมุ่งมั่นดังมีประโยคว่า

พระพุทธเจ้า : ชาวสุนาปรันตะดูร้าย หยาบชานัก ถ้าพวกเขาต่ำเธอ
เธอจะคิดอย่างไร ?

พระปุณณะเถระ : หากพวกเขาต่ำ ก็ดีกว่าใช้มือตบตีทำร้าย

พระพุทธเจ้า : ถ้าพวกเขาใช้มือตบตีทำร้ายเธอ เธอจะคิดอย่างไร ?

พระปุณณะเถระ : หากพวกเขาใช้มือตบตีทำร้าย ก็ดีกว่าตีด้วยท่อนไม้

พระพุทธเจ้า : ถ้าพวกเขาตีด้วยท่อนไม้ เธอจะคิดอย่างไร ?

พระปุณณะเถระ : หากพวกเขาตีด้วยท่อนไม้ ก็ดีกว่าปลิดชีพด้วยอาวุธ

พระพุทธเจ้า : ถ้าพวกเขาปลิดชีพด้วยอาวุธ เธอจะคิดอย่างไร ?

พระปุณณะเถระ : หากพวกเขาปลิดชีพด้วยอาวุธ ข้าพระองค์คิดว่า ในขณะที่สาวก
ของพระผู้มีพระภาคบางท่าน อึดอัดเกลียดชังร่างกายและชีวิต จึง
ต้องแสวงหาอาวุธมาปลิดชีพตัวเองแต่ข้าพระองค์กลับได้รับการ
ปลิดชีพ โดยไม่ต้องแสวงหาเลย

พระพุทธเจ้า : ดีละ ปุณณะ เธอข่มใจได้ดังนี้ เธอไปยังสุนาปรันตะ ได้แล้ว

จากแนวคิดของพระปุณณะสะท้อนได้หลายมุมอาจตีความได้ว่า “ชีวิตคิดบวก” มองโลกในแง่ดี ความสำเร็จก็มีเกินกว่าครึ่ง หรืออีกความหมายหนึ่งอาจสะท้อนถึงความมุ่งมั่นไม่ย่อท้อ ใช้ชีวิตเขาแลกต่อภาระงาน “ตายเป็นตาย” ความชอบและความมุ่งมั่นนั้นผลจึงสำเร็จตามความประสงค์ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในครั้งนั้น ดังมีพุทธพจน์ว่า “จงสละมือเพื่อรักษาแขน จึงสละแขนเพื่อรักษาร่างกาย และจงสละชีวิตเพื่อรักษารธรรม” (ขุ.ชา. [ไทย] 28/467-472/177-มหาสุตโตสมชาดก) ซึ่งหมายถึงเป้าหมายและเจตนารมณ์ของหลักการเป็นสิ่งสำคัญสุด

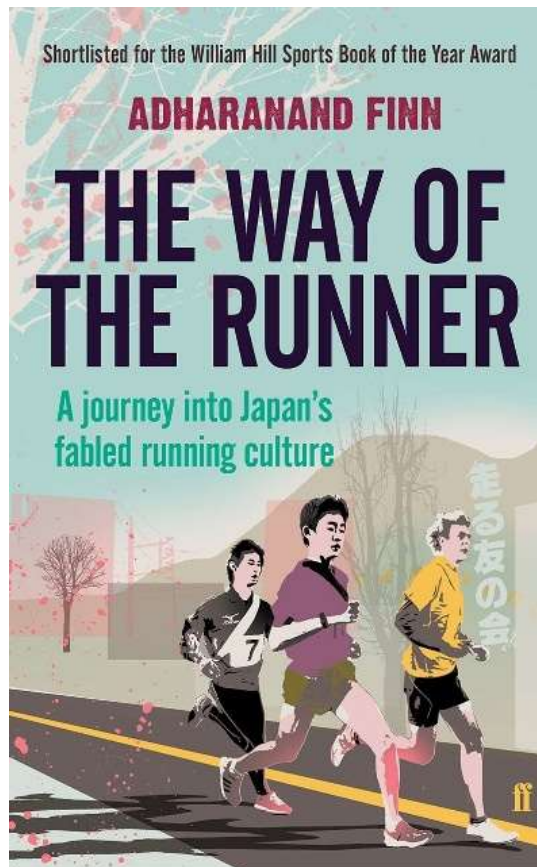
ดังนั้นในหนังสือนี้ผู้เขียนซึ่งมีประสบการณ์เคยศึกษาในประเทศญี่ปุ่น และนำเสนอผ่านบุคคลในญี่ปุ่น อย่าง Matsubayashi Chihiro ที่สะท้อนผ่านความชอบกิน ชอบขนมเป็นชีวิตจิตใจ และสื่อออกมาเป็นความมุ่งมั่น แม้จะเป็นเรื่องไม่ใหญ่โต แต่เมื่อรัก ชอบ และมุ่งมั่น ทั้งมีวินัยต่อสิ่งรัก สิ่งชอบนั้น ความสำเร็จ หรือผลของความสำเร็จจึงปรากฏผล

ภาพประกอบ 4 อายุกับความสำเร็จไม่ใช่เรื่องเดียวกัน ผู้พันแซนเดอร์ส ที่เริ่มต้นในวัย 65 ปี ชายผู้ล้มเหลว (เกือบ) ทั้งชีวิต สู่ตำนานไก่ทอด KFC (ภาพ : Online)

การวิ่งกับจิตวิญญาณ

การวิ่งซึ่งในความหมายของผู้เขียนต้องการสื่อคือความมุ่งมั่น ตั้งใจและความทุ่มเท ดังมีหนังสือชื่อ The Way of The Runner, a journey into the obsessive world of JAPANESE running เป็นหนังสือที่โด่งดังและขายดี เขียนโดยนาย Adharanand Finn ที่เขียนหนังสือเล่มดังกล่าว Running with the Kenyas โดยนายฟินเก็บข้อมูลในญี่ปุ่นตั้งแต่ปี 2013/2556 และหนังสือได้ตีพิมพ์ครั้งแรกปี 2015/2558 โดยมีข้อมูลในหนังสือว่า ปี 2013 นักวิ่งมาราธอนชาย 100 อันดับท็อปของโลกมีเพียง 6 คนเท่านั้นที่ไม่ใช่ชาวแอฟริกัน และใน 6 คนนี้เป็นชาวญี่ปุ่นถึง 5 คน ส่วนฝั่งนักวิ่งหญิงที่ประสบความสำเร็จมีชาวญี่ปุ่นติดอันดับท็อป 100 ถึง 11 คน อะไรเป็นปัจจัยความสำเร็จต่อการเป็นนักวิ่งระยะไกลของชาวญี่ปุ่น

ภาพประกอบ 5 ภาพปกหนังสือของ Adharanand Finn ที่เขียนเกี่ยวกับนักวิ่งของญี่ปุ่น ที่มีฐานคิดมาจากวิ่ง “สามัคคี- Ekiden” ที่เป็นสัญลักษณ์และทำให้ญี่ปุ่นมีนักวิ่งมาราธอนระดับโลกจำนวนมาก (ภาพ : online)

เมื่อสืบค้นจะพบว่า ชาวญี่ปุ่นจะเฉยๆกับคำว่ามาราธอน แต่จะตีความกับ “เอคิเด็น (Ekiden)” มากๆ เอคิเด็นกำเนิดในยุคเอโดะ (ช่วงประมาณ ค.ศ.1603-1868/2146-2411) โดยเอคิเด็น คือการวิ่งผลัดเพื่อส่งสารระหว่างเมืองหลวง เกียวโต-โตเกียว ที่กินระยะทางถึง 508 กิโลเมตร หลังจากญี่ปุ่นพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่สอง การวิ่งเอคิเด็นได้กลายเป็นสัญลักษณ์ในการกระตุ้นความสามัคคีรวมพลังเพื่อสร้างชาติอีกครั้งหนึ่ง บริษัทใหญ่ ๆ ในญี่ปุ่นจะมีทีมเพื่อแข่งวิ่งเอคิเด็น นักวิ่งเหล่านี้จะทุ่มเทให้กับองค์กรสุดๆเช่นเดียวกับองค์กรที่ใส่ใจกับนักวิ่งโดยนักวิ่งจะได้เบี้ยเลี้ยงพิเศษจากบริษัท และยังได้รับสิทธิให้เลิกงานก่อนเวลาเพื่อซ้อมวิ่ง บริษัทจะมองว่าทีมนักวิ่งนี้เปรียบเสมือนสปิริตของบริษัทที่จะแสดงออกสู่สาธารณะในสนามเอคิเด็น ดังนั้นเมื่อย้อนกลับมาสู่แนวคิดเรื่องการวิ่ง ในญี่ปุ่นการวิ่งเป็นสูตรสำเร็จของการสื่อสาร แต่ในเวลาเดียวกัน “วิ่ง” กลายเป็นโลกทัศน์ว่าด้วยการแสดงออกต่อความสามัคคี ความเสียสละและการทุ่มเทต่อความเป็น “ชาติ” ภายหลังการแพ้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 นอกจากนี้ยังมีแนวคิดการวิ่งในพระพุทธศาสนา

ที่การวิ่งมีผลต่อความ “งาม” หรือไม่งาม ดังแนวคิดที่ว่า “วิ่งแล้วไม่งาม” อันประกอบด้วย กษัตริย์ สตรีที่สวมอาภรณ์ ช่างทรงเครื่องทรง พระสงฆ์ เมื่อวิ่งจะไม่สวยงาม

ดังมีหลักฐานในคัมภีร์ว่า

“พราหมณ์ ชน 4 จำพวก เหล่าไหน ? เมื่อวิ่ง ย่อมไม่งาม แม่วิสาखा. พ่อทั้งหลาย พระราชาผู้อภิเษกแล้ว ทรงประดับประดา แล้วด้วยเครื่องอาภรณ์ทั้งปวง เมื่อถกเขมรวิ่งไปในพระ ลานหลวง ย่อมไม่งาม ย่อมได้ความครหา ช่างมงคลของพระราชา ประดับแล้ว วิ่งไป ก็ไม่งาม ต่อเมื่อเดินไปด้วยลีลาแห่งช่าง จึงจะงาม บรรพชิต เมื่อวิ่ง ก็ไม่งาม ย่อมได้แต่ความ ครหา ย่อมงาม ด้วยการเดินอย่างอาการของผู้สงบเสถียร สตรี เมื่อวิ่งก็ไม่งาม ย่อมถูกเขาติเตียนอย่างเดียวว่า “ทำไม หญิงคนนี้ จึงวิ่งเหมือนผู้ชาย แต่ย่อมงามด้วยการเดินอย่างธรรมดา...” (พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท เล่ม 1 ภาค 2 ตอน 2 หน้าที่ 80)

การวิ่งเป็นอากัปกิริยา แต่อีกนัยหนึ่งเป็นโลกทัศน์ของความสำเร็จ ซึ่งผู้เขียนได้พยายาม เสนอแนวคิดในฐานะเป็นเทคนิค ดังนั้นการวิ่งอาจดูไม่เรียบร้อยในเรื่องอากัปกิริยาเมื่อใช้กับคน สัตว์ แต่ในกรณีเป็น “เทคนิคสู่ความสำเร็จ” การวิ่งที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ จึงเป็นแนวทางหรือ กลไกสู่ปลายทางแห่งความสำเร็จ ซึ่งใช้ได้ในทุกสถานการณ์ อาทิ “ให้ทำงานที่รัก แล้วคุณจะไม่ ต้องทำงานไปตลอดชีวิต” หรือการได้พบกับสิ่งที่รักแล้วกัดไม่ปล่อย มุ่งมั่นทุ่มเทกับความ พยายามนั้นอย่างสูงสุด แล้วความสำเร็จจะมาเยือนในที่สุด ดังนั้นการวิ่งจึงเป็นวิธีการ หรือเทคนิค ไปสู่ปลายทางในงาน ในการสร้างงาน และพัฒนางานจนกระทั่งประสบความสำเร็จ (p.136) ดังที่ คนญี่ปุ่นใช้การวิ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงออกซึ่งความสามัคคี และฝ่าฟันความยากลำบากจากความ สูญเสียในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จนกลายเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าและเจริญเติบโตทาง เศรษฐกิจอีกประเทศหนึ่งของโลกเช่นปัจจุบัน

สรุปส่งท้าย

การวิ่งเป็นพฤติกรรมไปสู่เป้าหมายตามแบบวิถีแห่งโลกมนุษย์ หรือการกระทำเพื่อไปสู่ เป้าหมายในการดำเนินชีวิตแก่คนที่กระทำ หรือลงมือกระทำเพื่อเป้าหมายในการดำเนินชีวิต แต่ ในภาษาภาษาศาสตร์กลับมีแนวคิดเสริมต่อด้วยแนวคิดการวิ่งที่ว่า ‘บุคคลพึงรู้พึงเห็น พึงถึงที่สุด โลกได้ด้วยการวิ่งไปเช่นนี้’ แต่เราก็ไม่กล่าวว่า ‘บุคคลยังไม่ถึงที่สุดโลกจะทำที่สุดทุกซี้ได้’ (อง.นวก. (ไทย) 23/38/516) ในความหมายการวิ่งเป็นพฤติกรรมไปสู่เป้าหมาย แต่การวิ่งแล้วเห็น โลก ขยับไปข้างหน้าที่บ่งบอกถึงประสบการณ์ การก้าวย่าง และการดำเนินชีวิตก็ย่อมเป็นประโยชน์ วิ่งในความหมายคือการเห็น มีประสบการณ์มากไม่ได้แปลว่าจะถึงเป้าหมายตามหลักศาสนา ซึ่ง พระพุทธศาสนามองไปที่การ “ถึงที่สุดแห่งทุกข์” คือการไปสู่เป้าหมายสูงสุดตามหลักศาสนา และ การประกอบการ หรือการบริหารประสบการณ์มากความรู้มาก ย่อมเป็นข้อมูลในการคิดตัดสินใจ และไปสู่การบริหารจัดการที่ก่อให้เกิดผลเชิงประจักษ์เป็นผลสำเร็จได้ในที่สุด ซึ่งหนังสือ “วิ่งตาม ฝันยังไถ่ชนะ” ต้องการและนำเสนอไว้อย่างนั้น

Reference

- Damien McGuinness. (2015). "Germany's Oldest Student, 102, Gets PhD Denied by NazisW", *BBC News Berlin, online*, 9 June 2015 <http://www.bbc.com/news/world-europe-33048927>. Retrieved 2017-12-03.
- Gordinier, Jeff. (28 February 2012). "Jiro Ono, a Sushi Legend, Is Captured in a New Documentary". *New York Times*. Retrieved 2015-04-03.
- Phatraphol Leuboonchoo. (2016). *Follow the Dream to Win : 8 Ways, Run to Dream, According to Japanese Style*. Bangkok : Youtomorrow.
- Shiying, Liu; Avery, Martha (2009). *alibaba: The Inside Story Behind Jack Ma and the Creation of the World's Biggest Online Marketplace*. HarperCollins. "91-Year-Old Grandma to Receive Her Degree at STOU". Thai PBS News August 04, 2017, <http://news.thaipbs.or.th/content/264927>online : Retrieved 2015-04-03.
- "90-year-old Monk 'Luang Ta' Abbot of Wat Pratookean to Receive His Degree at MCU", Thairath online. Public 14 May 2555 : <https://www.thairath.co.th/content/260126> Retrieved 2015-04-03. Retrieved 2017-12-03.